

REPORTAGE

OP STAP IN HET AELMOESENEIEBOS, LABO IN OPENLUCHT

Weelde in het armenbos

Het Aelmoeseneiebos is het openluchtlab waar de Universiteit Gent de toestand van bomen en bodem nauwlettend in de gaten houdt. Gisteren ging het lab even open voor het publiek.

VAN ONZE REDACTEUR

TOM YSEBAERT

GONTRODE | Het lijkt conceptuele kunst, gedropt in een mooie bosomgeving. Maar we betreden geen openluchtmuseum, wel een openluchtlab. 'In de afgetopte kegels is het een graad warmer dan erbuiten. Zo bootsen we de opwarming van de aarde na en zien we hoe boomzaad daarop reageert', vertelt gids Margot Vanhellemont.

Zij heeft een twintigtal geïnteresseerden op sleeptouw genomen door het Aelmoeseneiebos. Op weinig plekken houden ze de toestand van een bos zo in de gaten als hier, op de grens van Gontrode en Landskouter (Oost-Vlaanderen). De Universiteit Gent voert er permanent wetenschappelijk onderzoek naar hoe een bos groeit, leeft, verandert. Veertig jaar onderzoek werd gebundeld in een boek, *Bos onder de Loep*, dat gisteren op de openingsdag van de Week van het Bos werd voorgesteld. Een aansluitende boswandeling kon niet ontbreken, ondanks het druilerige herfstweer. De wandelaars mogen uitzonderlijk het perceel betreden dat normaal afgesloten is om de wetenschappelijke arbeid niet te

verstoren. Margot Vanhellemont, medeauteur van het boek, geeft uitleg bij het lab. Ze wijst op de netten die blaadjes, takken en vruchten opvangen, om de samenstelling van het 'strooisel' te onderzoeken. Groene tonnen en oranje trechters vangen neerslagwater op. Bandjes rond de stam-

Het meetbos geeft antwoorden op vragen rond vervuiling

men meten de groei in de breedte. Meest indrukwekkend is de toren. Op deze constructie van 35 meter hoog worden op zeven niveaus, zowel laag bij de grond als boven in de kruin, de vochtigheid, de temperatuur en de wind gemeten. 'Een mooi onderzoeksinstrument maar eng om op te klauteren,' bekent Margot. 'Om hier je masterproef te maken mag je geen hoogtevrees hebben.' Al die meetactiviteit biedt antwoorden op

Margot Vanhellemont leidt de groep rond in haar groene habitat. © Lisa Van Damme

Afgetopte kegels boven boomzaad, geen conceptuele kunst maar labomateriaal. © lvd

vragen als: hoeveel neerslag bereikt de bodem? Hoeveel vervuiling (stikstof, zwavel) wordt er vastgesteld? En hoe zit het met de opslag van de koolstof – de C uit het broeikasgas CO₂?

OUD BOS, RIJKE BODEM

Het Aelmoeseneiebos is honderden jaren oud. Het was eeuwenlang bezit van de armenzorg ('aalmoeseneie') van de Sint-Baafsabdij. Na een tussenperiode in het bezit van de 'openbare onderstand', kwam het in handen van de universiteit. Nu ja, oud. In de Eerste Wereldoorlog is het bijna helemaal gerooid, en in de Tweede Wereldoorlog werden opnieuw veel bomen geveld. 'De meeste bomen dateren van nadien', geeft Vanhellemont toe, 'maar een

oud bos herken je aan de rijke bodem. Als er planten als bosanemoon opduiken of er is een weelde aan insecten en spinnen.' Het bos combineert vier functies: natuur, wetenschap, economie, recreatie. Een deel wordt geregeld gekapt en het hout wordt verkocht, ook aan de buurtbewoners. 'Het is onze uitdaging om aan te tonen dat die vier aspecten verzoend kunnen worden', zegt professor Kris Verheyen, diensthoofd van het lab Bosbouw. 'Zo hebben we speciale pistes afgebakend die de zware kapmachines moeten gebruiken. Anders brengen ze te veel schade toe aan de bodem.'

De Week van het Bos loopt van 9 t.e.m. 16 oktober. Meer info: www.weekvanhetbos.be en www.aelmoeseneiebos.ugent.be